

Lovforslagets Overgang til 2den
Behandling.

vedtoges uden Afstemning.

Bajer: Jeg foreslaar, at dette Lovforslag som sædvanlig henvises til et Udvalg paa 7 Medlemmer.

Uden Forhandling og Afstemning
vedtoges dette Forslag af Bajer.

Formanden (Høgskro): Der er ikke mere paa Dagsordenen, men udenfor denne skal jeg give Ordet til det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds for paa Medforslagsstillers og egne Begne at indbringe det ved Mødets Begyndelse anmeldte Lovforslag.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Hørup): Paa min ærede Medforslagsstillers (Berg's) og egne Begne har jeg her ved den Ære at forelægge Tinget et Forslag til Lov om Alderdomsforsørgelse for ubemidlede.

Dette Forslags Hovedindhold er navnlig ved Hjælp af Alskatten at yde ubemidlede en aarlig Understøttelse fra deres to og tresindstyvende Aar. For saa vidt kan der her siges at være Tale om en Beslighedslov, som dette Forslag næppe vilde være fremkommet i dette Øjeblik og i alt Fald ikke i denne Skikkelse, dersom der ikke fra anden Side havde foreligget Forslag om en Alskat, og, lad mig tilføje det, dersom dette Forslag ikke forelaa saaledes støttet, saa stærkt støttet, ved en eksempeløs Sammensmeltning af Kræfter, der hidtil have virket enkeltvis, at det vilde være letfindigt af os, der ere Modstandere af dette Forslag, om vi ville foregøgle os Haab om, at det skulde lykkes os at standse dette Forslag paa dets parlamentariske Vej. I den Henseende maa jeg gøre opmærksom paa, hvad jeg tror ogsaa andet Steds at have set fremhævet, at det nævnte Forslag er indbragt her i Tinget af dette Ting's Viceformænd, dernæst at det har fundet Understøttelse ikke blot i Højre, men ogsaa hos saa stor en Del af Venstre, at dets Vedtagelse her i Tinget maa anses for utvivlsom, endelig at den højtærede Konsejlspræsident har modtaget det med Glæde, og — hvad jeg lægger ikke mindst Vægt paa — at der fra Ministerens Side i det andet Ting er forelagt et tilsvarende Forslag om den samme Alskat, støttet med hele den Autoritet, som Ministerens Initiativ nyder i dette Ting.

Dette er Kendsgerninger, som vi ikke kunne lufte Øjnene for; vi maa regne med dem. — Det maa derefter stille sig for os, der ere Modstandere af Alskatten, saaledes, at vi have ringe eller intet Haab om at kunne faa standset Sagen eller øve nogen Indflydelse paa Skattens Størrelse. I den Henseende synes det os klart, at der foreligger fuldkommen Forstaaelse mellem de i denne Sag samvirkende Kræfter. Kun paa eet Punkt kan det synes os, at Forstaaelsen i alt Fald ikke er endelig, nemlig med Hensyn til Skattens Anvendelse. Der er der endnu Tale om delte Meninger, om Forhandling. Paa det Punkt var det jo altsaa endnu muligt, at et godt Ord kunde finde et godt Sted. Det er da ogsaa paa dette Punkt, at vort Forslag tager Sigte. Allerede under Alskattens første Behandling tillod jeg mig at udtale, at hvis Situationen var den, at Alskatten var uafvendelig, ikke var til at undgaa, men der endnu var Spørgsmaal om dens Anvendelse, særlig saaledes, at der kunde være Spørgsmaal om, enten at anvende Beløbet af denne Skat som fortrinnsvis toges fra de ubemidlede, til Fordel for de mere velstaaende i Samfundet ved at fritage dem for Sutterstat, eller at anvende denne Skat til Fordel for dem, som man vil skal betale den, nemlig de ubemidlede, og hvis der endvidere særlig var Spørgsmaal om at anvende dens Beløb til en Alderdomsforsørgelse for ubemidlede, saa vilde jeg ikke være i Tvivl om Valget. Det er dette Valg, som vi Forslagsstillere nu have ønsket at foreslaa dette Ting, at bringe ind til dette Ting's Overvejelse. Vi have ønsket at faa det frem nu, inden den anden Sag skrider saa vidt frem, at ærede Medlemmer vilde være bundne til en ensidig Afgørelse af Sagen. Ganske vist, Alskatten bliver jo ikke noget andet, end hvad den er. Den vedbliver at være en Skat paa ubemidlede; den vedbliver at være det, paa Grund af hvilket vi ere Modstandere af Skatten og angribe den; men det er dog klart, at der er en himmelvid Forskel mellem, om man tager denne Skat og anvender den til de velstillede's Fordel, eller om man giver den tilbage til dem, fra hvem man har taget den, anvender den til deres Fordel, som have mindst Raad til at betale Skatten og have mest Trang til at nyde godt af dens Beløb. Dette er en Forskel, tror jeg, som ogsaa for deres Syn, der nærmest ville komme til at bære Byrden af Skatten, vil være meget klar og indlysende. Naar der er Tale om et Valg, forekommer det mig, at der ingen Tvivl kan være om, at Spørgsmaalet om, hvor vidt denne Skat skal an-